
[2018-56-RE](#)

CAUSA 2018-56-RE

(GARIS, SL c/ Daravano Ferreira Miranda)

Número de registre 480-2018. Recurs d'empara

Aute del 14 de gener del 2019

BOPA núm. 7, del 23 de gener del 2019

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 19 de novembre del 2018, per la representació processal de la societat Gestió Administració de Restauració i Serveis, SL (GARIS, SL), mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra la sentència del 24 de juliol del 2018 i contra l'aute del 30 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució, i, atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat, que anul·li les resolucions impugnades i que acordi la retroacció del procediment al moment anterior a la vulneració al·legada. Així mateix, demana que se suspengui l'execució de les resolucions impugnades en relació amb la condemna imposada a la societat recurrent fins a la resolució d'aquest recurs d'empara;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41.2, 98 c) i 102;

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítols primer i sisè;
Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 19 de desembre del 2018;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Dominique Rousseau;

1. Antecedents processals davant les jurisdiccions ordinàries

1.1. El 28 de març del 2018, la Batllia, mitjançant sentència, desestimava íntegrament la demanda en reclamació d'havers laborals i d'indemnització del Sr. Sergio Edgar Daravano Ferreira Miranda contra la societat GARIS, SL.

1.2. El demandant va presentar un recurs d'apel·lació contra aquesta resolució i, el 24 de juliol del

2018, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar una sentència en què estimava parcialment aquest recurs i condemnava la societat a satisfer al demandant una indemnització bruta de 91.763,72 €.

1.3. La representació processal de la societat GARIS, SL va formular un incident de nul·litat d'actuacions per considerar que s'havien vulnerat diversos vessants del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

1.4. El 30 d'octubre del 2018, la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia va dictar un aute en què desestimava l'incident de nul·litat d'actuacions esmentat.

1.5. El 19 de novembre del 2018, la representació processal de la societat GARIS, SL va interposar un recurs d'empara contra les resolucions ressenyades de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

2. Argumentació jurídica

2.1. Argumentació jurídica de la societat recurrent

- La part recurrent al·lega que no va acomiadar el treballador, sinó que aquest va desistir voluntàriament del seu contracte de treball.

- Per tal de recolzar aquest fet, va aportar la carta redactada i signada pel treballador en què li comunicava la seva voluntat de resoldre la relació laboral, acceptava rebre en concepte de quitança laboral 4.902,50 € considerant-se totalment saldat i *finiquitat* i renunciava a no reclamar res més per qualsevol concepte.

- Recorda que el demandant era el responsable de recursos humans de l'empresa des de feia 19 anys i tenia sobrada experiència i coneixement en l'elaboració de qualsevol document de naturalesa laboral, en particular, de les contractacions i dels acomiadaments i, per tant, no podia pretendre haver signat la carta de desistiment sense llegir-la.

- Afegeix que el demandant no va al·legar mai, ni provar, un vici del seu consentiment, com tampoc va demanar la nul·litat del document sobre la base d'aquest motiu.

- Al·lega que el demandant va introduir per primera vegada l'argument consistent en denunciar unes presumptes irregularitats de la carta de desistiment en segona instància, per tant, s'ha situat a aquesta part en indefensió, ja que no ha pogut al·legar en relació amb aquesta qüestió.

- Considera que el Tribunal de segona instància havia de confirmar o revocar la sentència de la Batllia sobre la base dels arguments invocats per les parts en primera instància.

- Conclou que la Sala Civil es va fonamentar en meres suposicions per declarar un vici del consentiment no al·legat en la primera instància i sense aportar la prova que la decisió del demandant de resoldre la relació laboral no emanava de la seva voluntat pròpia i reflexionada.

- Segons el parer d'aquesta part, d'això se'n deriva que la decisió de la Sala Civil no està

fonamentada en Dret i demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret esmentat, que anul·li les resolucions impugnades i que acordi la retroacció del procediment al moment anterior a la vulneració al·legada. Així mateix, demana que se suspengui l'execució de les resolucions impugnades en relació amb la condemna imposada a la societat recurrent fins a la resolució d'aquest recurs d'empara.

2.2. Argumentació de la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia

- La Sala Civil manifesta que no es va recolzar en cap moment en fets o en arguments que no haguessin estat introduïts en primera instància i que, en realitat, les diferents anomalies o irregularitats de la carta de renúncia van ser denunciades en l'escrit de demanda.
- La Sala Civil recorda que, d'acord amb la seva jurisprudència constant, ha de verificar que la decisió resolutòria per part del treballador resulta d'una voluntat lliure, reflexionada i inequívoca o d'un comú acord entre el treballador i l'empresa o si, per contra, constitueix un acomiadament disfressat.
- En aquesta causa, la Sala Civil enumera les irregularitats que posen en dubte la tesi d'una dimissió voluntària, lliure i reflexionada.
- En particular, destaca que la carta va ser redactada emprant paper de l'establiment comercial Burger King i no de la societat GARIS, SL, cosa que permetia qüestionar que el treballador se'n trobés a la seva iniciativa.
- També destaca que la carta portava data del 30 de novembre del 2016 quan en realitat era del 22 de desembre d'aquell mateix any, fet que la societat recurrent no qüestiona.
- La Sala Civil destaca sobretot la contradicció continguda en la carta, la qual afirma que el treballador deixa de prestar els seus serveis "*de mutu acord i de voluntat pròpia*", termes que fan referència a dues modalitats d'extinció del contracte de treball.
- Finalment, la Sala Civil considera que, en el marc d'un litigi laboral, verificar que el desistiment per escrit d'un treballador deriva de la seva voluntat lliure, reflexionada i no equívoca i que correspon a les seves conveniències personals i no a una intervenció de l'empresa, no vulnera el principi de seguretat jurídica.
- Per tots aquests motius, desestima l'incident de nul·litat d'actuacions.

2.3. Argumentació del Ministeri Fiscal

- El Ministeri Fiscal destaca que les anomalies i les irregularitats de la carta de desistiment van ser presentades i discutides en el decurs de la primera instància.
- Per tant, la Sala Civil no va recolzar la seva decisió en fets o en arguments nous introduïts en segona instància.
- Per consegüent, el Ministeri Fiscal demana al Tribunal Constitucional que inadmeti a tràmit aquest

recurs d'empara per la manca manifesta de contingut constitucional de les seves pretensions, d'acord amb l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

3. Fonaments jurídics del Tribunal Constitucional

3.1. El recurs d'empara no converteix el Tribunal Constitucional en una tercera instància ni en un tribunal suprem; l'únic objecte del recurs d'empara és el de verificar que les decisions impugnades estiguin motivades i es fonamentin en un raonament jurídic que no sigui il·lògic ni absurd i no vulnerin cap dels drets protegits per l'article 10 de la Constitució.

3.2. En aquesta causa, la qüestió jurídica rau en saber si la Sala Civil ha fonamentat indegudament en dret la seva decisió pel fet de considerar que el desistiment del treballador no podia considerar-se com emanant de la seva voluntat pròpia, lliure i reflexionada i, per tant, ha vulnerat d'aquesta manera el dret a la jurisdicció de la societat recurrent.

3.3. De la lectura de les resolucions impugnades se'n deriva que els jutges ordinaris, tant en primera instància com en segona, van efectuar una anàlisi precisa, argumentada i contradictòria dels elements relatius a la carta de renúncia del treballador.

3.4. D'aquesta anàlisi se'n desprenen nombroses irregularitats i anomalies que van dur la Sala Civil a considerar que el desistiment del treballador no era una decisió voluntària i lliure.

3.5. Atesos aquests elements, la decisió de la Sala Civil està fonamentada en Dret i està argumentada i, per consegüent, no vulnera el dret a la jurisdicció, reconegut a la Constitució.

3.6. Així doncs, cal declarar la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara.

Per tot això que s'ha exposat.

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

1. No admetre a tràmit el recurs d'empara 2018-56-RE interposat per la representació processal de la societat Gestió Administració de Restauració i Serveis, SL (GARIS, SL), contra la sentència del 24 de juliol del 2018 i contra l'aute del 30 d'octubre del mateix any, dictats per la Sala Civil del Tribunal Superior de Justícia.

2. Notificar aquest aute a la representació processal de la societat recurrent, a la presidenta de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

3. Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 14 de gener del 2019.

Dominique Rousseau
President

Josep-D. Guàrdia Canela
Vicepresident

Laurence Burgorgue-Larsen
Magistrada